

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt V. Alia mendacia Mahometi deteguntur, ac quædam alia quæ in Alcorano vana & ridicula continentur, referuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Sexta, Lex vetus eadem lingua & litera, qua in Sinai data est Patribus, per Moysen, apud Judæos ubique dispersos, integra sine ulla variatione habetur. Quod si loquamur de Evangelio, Dominus noster nihil ipse scripsit, quæ inter homines gessit: mandarunt literis non unus aliquis; sed quatuor, diversis & temporibus & locis. Quæro, an ab istis corruptum est Evangelium? Isti non poterunt corrumpere, quoniam ab ipsis manavit, & ipsi authores fuerunt; alioquin, ubi est istud Evangelium, quod Mahometus vocat librum vitæ, salutis ac directionis? Neque enim ante hunc librum Evangelij alius fuit, ut possit dici hunc esse depravatum, illum vero alterum fuisse librum salutis.

Adde, quod scripta sunt hæc Evangelia viventibus adhuc permultis eorum, qui Dominum nostrum noverant, erantque cum eo versati, nec in depravationem potuerunt consentire; tot, tam varijs locis & temporibus Scribentes. Quid, quod Evangelia hæc scripta sunt, & approbata ab illis viris, quos Mahometus commendat? dicens, Judæos fuisse erga Christum incredulos, viros tamen quosdam in albis vestibus secutos fuisse in nomine Domini: de Apostolis Petri, & Jacobi, & Judæ Epistolis, qui ex viris illis fuerunt candidatis, & cum quatuor Evangelijs consentiunt. Quod si ante Mahometum corruptum est utrumque testamentum, cur ad testimonium suorum doctorum, remittit Saracenos ipse ad legem & Evangelium? Cur non certiores reddebat suos, corruptos haberi eos libros? Et admonebat, caveant, ne illorum fraude caperentur?

Post Mahometum autem non potuerunt corrumpi, nam omnia, quæ ante Mahometum à nostris sunt Scriptoribus prodita, conformia sunt huic Evangelio, quod nunc habemus. Nec tanta librorum multitudo tot locis dispersa potuit uno consensu vitari. Quid quod Evangelia extant etiamnum scripta ante Mahometum linguis plurimis, Græcè, Latinè, Chaldaicè, Syriacè, Persicè, etiam Arabicè, ne elemento quidem uno ab ijs discrepantia, quibus nunc utimur, quod quidem ad rei summam pertineat, & ad sententias fidei necessarias, vel in ijs regionibus, quæ jam inde à Mahometo sub imperio, & ditione gentis vestræ fuerunt, reperiantur vetustissima Evangelia, qualia sunt hæc nostra, quæ versantur in manibus.

Deinde, quia antiquus hostis multas inter Christianos sectas, dissensiones & discordias suscitavit, & absurdissimas de fide opinionones: qui per has odio, & rabie plusquam capitali ferebantur in eos, qui rectius sentirent, & argumenta omnia conquirebant, ad suam fulciendam sectam, & si una secta aliquid vitiosum, parati erant adversarij, qui illos falsarios esse criminarentur.

Jam verò depravandi Evangelij quæ potuit esse causa, quis fructus? An sentientes & prudentes depravassent illi eam Scripturam, pro cujus uno & quolibet dicto, ac qualibet sententiola, sanguinem & vitam erant parati profunderè? quod si erant aliquid mutaturi, ea mutassent potissimum, quibus ipsi vel commodius agerent, vel facilius alios in sui sententiam pellexissent: nempe, laxiorem vendi rationem, magisque ad oblectamenta & voluptates appositam statuendo. Vel ea dicendo de Christo, quæ minus hominum aures offenderent, & magis pronis auribus reciperentur. Saraceni verò è contrario in ijs maximè arguunt nos Evangelium depravasse, quæ & nobis magis odium hominum conciliarent, & plurimum animos

à religione nostra averterent: nempe, de divinitate, & morte Christi, mutassent ea, in quibus videntur inter se Evangelistæ dissentire, vel à sententia veteris testamenti, quæ fuit inimicis nostris materia infectandi nos. Sed ea ipsa quasi dissonantia, validius argumentum est, integra, sincera, intacta esse Evangelia, per ætates omnes, jam inde à primis originibus ad nos perducta, magnæque religionis observatione omnia esse integra, & immutabilia conservata.

Septima, Manifestè hoc ostenditur falsissimum, quoniam adhuc libri aliqui Prophetarum, & Evangeliorum originales reperiuntur apud Christianos, qui scripti fuerunt, antequam natus esset Mahometus, & omnes concordant cum alijs posterioribus.

Octava, Quomodo potuerunt Christiani cum Judæis in tali corruptione convenire, à quibus tam antiquo odio dividuntur? Quomodo etiam conveniunt Christiani, & Judæi in corruptione ejus, in quo maximè discordant, scilicet, in Christo, quem Judæi dicunt non esse Deum, nec hominem bonum; Christiani autem dicunt esse verum Deum. Ac denique si Saraceni omnino volunt dicere, quod lex Moysis, & Evangelium sunt corrupta, aut vitata; ostendant nobis legem Moysis & Evangelium incorrupta, & recipiemus ea, maximè, si ostenderint uniformiter in omnibus linguis, sicut nos ostendimus, concordare.

CAPVT V.

Alia mendacia Mahometi deteguntur, ac quædam alia quæ in Alcorano vana & ridicula continentur, referuntur.

Nillare clariùs Alcorani vanitas, anilesque nugæ deprehenduntur, quam aliquibus in medium prolatis exemplis & testimonijs. In primis ut nunc omittam quam plurima alia, mirum est, quot fabulosa, & ridicula in historijs Alcorani passim conspiciantur: de Adam, de Cain, de Abel, de prædicatione Noe, de Pharaone, qui jussit sibi ædificium usque ad caelum construere, ut videret DEUM. His igitur omisiss, de Moysè & Angelo mortis, refert narrationem aptissimam, ad terrendum puerulum aliquem protervum, Moysen, (inquirit) cum solus per desertum vagaretur; forte sepulchrum invenit apertum & vacuum, rectè ad quantitatem suam effusum; quod admirans, cepit ad propriam mensuram metiri, interea Angelus mortis venit ad interficiendum Moysen: quem cum novisset Moyses, quasi ait, Ad quid venistis respondit, Missus sum pro anima tua, cui Moyses, Quomodo ergo puras eam eripere? per os enim non poteris, quo locutus sum cum Deo: neque per aures, quibus vocem Dei audiivi: neque per oculos, quibus faciem Dei vidi: neque per manus, quibus donum Dei recepi: neque per pedes, quibus montem Sinai ascendi. Habes justas causas, ob quas non posset mors per membra illa irrumperè. Sed si misisset Moyses odorem aliquem præstantem, & ex illis divinis esset odoratus; non habuisset mors, qua in illum penetrasset.

His ergo auditis abiit Angelus Domini, formaque mutata, attulit pomum de Paradiso: quod cum olfaciendum portigeret, recepit Moyses; cum que naribus apponeret, arripuit eum Angelus tanquam Bubalum per nares, per quas tanquam emungens animam ejus extorsit, sic mansit corpus ejus in sepulchro nunquam repetit. Sed mirandum est, odorem facti sufficiens in sacrificijs non illi esse optulatum, nec odorem fumi resiliens ab igne, in quo Dominus descenderat in Sina. Quod si ille, quibus partibus cum Deo esset versatus, mortem non poterat recipere; quomodo mortuus est Mahometus, qui vidit, audivit, allocutus est Dominum, & quidem tetigit eum Dominus? qui tactus non morbum debuit illi importare, ut vos dicitis, & cerebri debilitatem, quod est Deo indignum: sed quod vita & salute omnium fas est credi, salutem atque immortalitatem.

Præterea de Salomone (ut auctor est Richardus cap. 4.) dicitur in Cap. Emule, quod interpretatur *musca*. Quod Salomon magnum Angelorum congregavit exercitum, & hominum, & irrationabilium animalium: recedentes autem invenerunt quasi flavium quendam muscarum, & tunc jam dixit musca. O musca introite in habitaciones vestras, ne corumpat vos Salomon, & exercitus ejus, & musca subruit. Et paulo post, omnes aves in exercitu inventa sunt, musca autem abiens. Et dixit Salomon, Quid est, quod non video muscam? punitam eam, & amputabo caput ejus, vel reddet mihi rationem propter quam abest, & longè est. Et dixit, Didici quod vos ignoratis, & veni ad vos ex Sabaa, cum veris nuncijs: inveni enim mulierem imperantem illis, & coegi eam, & populum ejus colere solem absque Deo, & reliqua.

Et in Cap. Septi, inquit, vermem significasse mortem Salomonis demonibus, ubi dicitur expositio, Quod Salomon innixus suo baculo, tanto dolore repente correptus est, ut statim expiraverit, divino autem miraculo non cecidit; demones autem, qui ei serviebant, videntes eum stare, credebant ipsam dormire. Et natus est quidam vermis ætæra, & corripit baculum, cui innixus erat: quo contito cecidit Salomon; & tunc currentes demones cognoverunt eam esse mortuam; & ex eo ceperunt hominibus juxta posse nocere.

Refertur etiam Mahometum dixisse, demones olim solitos fuisse caelum conscendere, exploratum quid ageretur in consilio Dei. Deum vero eam aliquoties sentiret hostibus patefacta sua arcana, iratum deprehendisse fraudem; tunc apposuisse custodes, & janitores diligentes, qui excubarent; ne quis dæmon posset eum in posterum fallere, & creasse stellam lucidissimam, quæ exploratores demones patefacit, & persequitur. Quid fingi potuit crassius, & minus Deo conveniens? quasi falli possit Deus ratione ulla, aut ignoret, quid Angeli & homines cogitent, non solum agant; aut janitoribus ille indigeat, aut demones in caelum conscendant post eum: aut Deus ita de rebus agendis consulat, ut qua de re deliberet, aut quid statuerit, cognosci possit. Sed illud ad risum movendum perfestivum, reputare quemadmodum insidiatores demones caelum clanculum ascendunt, suspensiveque vestigio ingrediantur; quomodo fallant custodes. Alia ex parte Deum iratum, & dubitantem, & querentem intra se, nem quos habeat in consilio parum fidos?

Aliam quoque narrat fabulam mox suo. Ait quippe, Judæus ubi est, quem Deus evocabit post
Ibm. à Jesu Opt. Tam. L

diem Judicij? Respondit in medio inferni est valis, in valle est gurgis, in gurgite puteus, in puteo arca, in arca vincetus catenis astrictus compede suo, qui stans per mille annos incessanter Dei misericordiam appellabit, ait, Quid ergo faciet illi Deus? Respondit, Post mille annos faciet eum adduci sibi, dicetque, Quid tibi vis miser, qui aures meas inquietare non desinis; quæ te fiducia ducit, quo merito speras? Respondit gemens: Domine Deus meus, ego non habeo præter te, qui mei miserereatur: tu satis habes præter me ubi vindices iram tuam. Miserere mei Domine, miserere mei: sed Deus jubebit eum reddi Inferno; abducentur ergo; nec adhuc misericordiam Dei invocari cessabit. Misertus tandem Deus eripi eum præcipiet, cumque pice nigrior infernalis eam tingat color, interrogabunt Angeli, qualiter Paradisi incolis misceri poterit? tunc lavari eum præcipiet Deus in fonte aërio, fietque abus totus, præter in oculam in fronte. Munda ergo incedet per Paradisum, in publico conspectu omnibus notabilis. Hic ergo assignabunt eum invicem omnes videntes, ceptumque inferno, quasi impropèrandò hinc inde murmurabunt. Ille verecundus, in tantum pudore vincetur, quousque dicat, Maliam reddi inferno, quam hujusmodi probra longius ferre. Dicit itaque Deus Angelis, ut iterum illum quinies lavent in fonte eodem, quo factò tolleretur macula, reddeturque paradiso, & cessabit opprobrium. Vides hic sanctos illos spiritus factos à Mahometo irrisores, invidos, & superbos, quales nec boni visi sunt inter nos; & quod flagitiosus est damnantes consilium, voluntatem, ac misericordiam Dei, & Domini sui. Jam quid opus erat fonte ad eum ablundum; aut ubi est is fons in caelo? quam vetò aptè rogat?

De vetatione vini, & suillarum carniū, ac de historijs aliarum rerum naturalium, potius hominem ad focum à largiore cæna sedentem, fabellas etiam ridiculas narrantem, quam se Prophetam à Deo missum, ut ipse commentabatur, nemo notè judicabit. Introducit Judæum se alloquentem in Alcorano dicens, Vetus nos vesci suilla, tædo causam, quoniam, inquit, cum animantes omnes essent in Arca Noë, Elephas excrevit, inde natus est porcus, qui rostro repando vertebat stercus, unde natus est mus, qui stuppas, quibus tabule navis erant compactæ, ardebat, hinc terror ingens Noë, à quo Dominus consultus, attulit remedium jam prope deploratis rebus. Jussit, ut Noe ferret Leonem in fronte, ex Leone concitatio felis profilit per nares, is murem venata est, & liberavit genus humanum tanto discrimine. Non sunt ergo felis, & porcus animantium formæ de principio à Deo conditæ, sed casu exiterunt, & quidem porcus est stercore Elephanti: mirum est eos, qui alunt Elephantos, non percipere ex eorum stercore illam utilitatem, nec ullum postea porcum esse sic natum. Unde autem tam subita inimicitia in eum felem & murem? quid porro fele erat opus, an non aliæ animantes potuissent murem interficere? ut leo ipse, aut mustela?

Quare vero vinum prohibuerit: ipse more solito aliam fabulam lepidam excogitavit. Interrogat ergo eam Abdias Judæus dicens, Cum in Paradiso vinum esse describas, quid operis ibi habeat, si vinum illicitum est? si autem licitum, cur in hoc seculo prohibes vinum? Respondit, Tam arguè quæris, ut una interrogazione geminam necessario responsum extorqueas? Utrumque ergo exponatur, & illic esse licitum, & hic illicitum.

Erant enim Angeli Dei duo Norrot, & Marot misi olim de caelis in terram, gubernando, & instruendo generi humano tributis, his interdicitis, ne occiderent, aut injuste iudicaret, ne vinum biberent. Multo itaque tempore hic habiti cum noti essent Iudices uniuerso orbe, venit ad eos quadam die mulier, praecunctis feminis omni modo pulcherrima, causam habens aduersus maritum, quae ut causae suae accommodaret Iudices, quadam die invitauit eos ad prandium: quibus epulantibus ipsa epulas, & pocula vini apponit, astat ministrans, offert crebro, iussit ut fumant; quid plura? Vice-runt blanditiae mulieris: Inebriati poculis in hospitium formosam incaluerunt, victi accubitorum petierunt, sponder conditione, dummodo alter verbum doceat, quo in caelum ascendebant, alter verbum per quod descendebant. Pacer conditio. Cum ergo didicisset, allevata est subito, & ascendit in caelos. Quod eam vidisset Deus, explorata causa, posuit eam luciferae ita pulcherrimam inter stellas, ut fuerat inter mulieres. Illis in Iudicium evocatis proposuit Deus, ut eligerent inter poenas saeculi huius, & alterius: elegerunt hanc, suspensi sunt e go per catenas ferreas de missis capitibus in puteo Behi, usque in diem Iudicii. Quod ergo Abdia, nonne sufficiens videtur causa, cur Paradiso licitum sit vinum, & hinc illuc? At, vera factis, & merito, Sic ille.

Instituit praeterea capitulum proprium in Alcorano de formica, aliud de aranea, de fumo aliud. Haec & his similia negator fatuus & ridiculus circularor, Mahometus effudit. Ex quibus quivis recti iudicii apertè viderit, quam longè lateque à lege Dei haec Mahometi lex distet.

CAPVT VI.

De fictione cuiusdam falsissimae Visionis Mahometi.

Inter alia, quae improbus Mahometus ad comprobationem suae legis, suaeque sanctitatis commendationem finxit, est illa celebris apud Alcoranum visio, qua raptus est in caelum, usque in conspectum Dei altissimi, quam ipse his verbis in *Cap. Filiorum Israel* narrat in Alcorano, teste Richardo, in confutatione Alcorani, his verbis: Laus ei (inquit) qui fecit transire seruum ejus in una nocte ex oratorio *Elaram*, quod est domus *Mecha*; usque ad longissimum oratorium, quod est domus sanctae Hierusalem, quam benediximus, & reliqua. Expositio autem huius sententiae est, quod Mahometus una dierum paltebat maruinam ejus horam, quam cum perfecisset, dixit hominibus: O vos homines considerate: heri postquam ego discessi à vobis, venit ad me Gabriel, post ultimum vespertinam psalmodiam, & dixit mihi: O, Mahomete mandata tibi Deus, ut visites eam; cui dixi: Et ubi visitabo eam? & dixit Gabriel, in loco ubi est: & adduxit mihi jumentum, majus quidem asino, minus autem mulo, & nomen ejus *Elmparac*. Et dixit mihi, Ascende hoc & equita ad domum sanctam. Cumque conarer ascendere, aufugit jumentum: dixitque ei ista firmiter, Mahometus enim est, qui vol te ascendere, & respondit jumentum, nunquid pro eo missus sum? Respondit Gabriel, utique. Et dixit jumentum, non per-

mittam e in ascendere, nisi prius rogaverit Deum pro me. Ego autem intercessi pro jumento apud Deum meum, ascendente ipsum: & ambulabat me insidente tensi gressu: collocabatque unguam pedis in horizonte visus sui, & sic veni in domum sanctam, in minori spatio, quantum oculi videt perbi possit.

Erat autem Gabriel mecum, & duxit me ad ritem in domo sancta Hierusalem: & dixit mihi Gabriel: descende, quoniam ab hac petra ascendes in caelum, & descendi, & Gabriel ad rupem *Elmparac* jumentum cum tingulo ligavit, & portavit me in humeris suis usque in caelum. Cumque venissemus ad caelum, pulsavit januam Gabriel, dictumque fuit ei: quis est? Respondit, ego sum Gabriel. Dicitumque fuit rursus ei: & quis est tecum? Respondit, Mahometus: dixit autem Janitor: nunc quid pro eo missus fuisti? & dixit Gabriel, etiam, Et aperuit nobis januam, & vidi gentes Angelorum: & bis flectens pro eis genua effudi orationem. Et post haec cepit me Gabriel, & duxit me ad secundum caelum: Erat autem spatium horum duorum caelorum, iter quingentorum annorum. Et quam primum pulsavit januam, responsio facta est ei, per omnia similia, usque ad septimum caelum: in quo septimo caelo, describit se vidisse populum Angelorum, quorum uniuscujusque magnitudo milites mundi magnitudinem longe excedebat: singuli septuaginta millia capitum habebant, & in quolibet capite septingenta millia ora, & in quolibet ore mille septingentas linguas, laudantes Deum septingentis millibus idiomatibus.

Cumque vidisset unum Angelum flectentem, causam percunctatus est: cui respondit Angelus, se peccasse, ipse autem pro eo oravit. Sicque, inquit, Gabriel commendavit me alteri Angelo, & ille alteri, & sic deinceps, quousque fleti coram Deo, & tribunali ejus. Et reiecit me Deus manu ejus inter humeros, ita ut ad medullam spinæ docti mel frigiditas ejus pertransierit: & dixit mihi, Imposui tibi & plebi tuae orationes: eumque discessissem ad quartum caelum, consuluit mihi Moyses, ut reverterer ad levandum populum, qui orationes ferre non poterat: & primo reditu obtinuit remissionem à decimo usque ad quartum, & à quarto reditu, usque ad septimum, & in fine tantum decrevit numerus orationum, ut paucae remanerent. Cumque diceret Moyses, nec has poterunt ferre homines, ego pudore suffusus nolui amplius ascendere, sed rediens ad *Elmparac* equitavi descendens in domum *Mecha*: horum autem omnium tempus minus fuit quam decima pars noctis.

Visionem hanc hoc verborum tenore refert Richardus *cap. 14*, vit alias versatissimus in Alcorano, Saracenorum acerrimus oppugnator, pluraque se praetertulisse, quam narrasse affirmat: haecque est illa famosa visio, qua, (ut supra tetulimus) audita à Saracenis mille homines à lege recesserunt, clamantes, *Ascende de die in caelum, ut nos aspiciamus, & videamus obviante tibi Angelos* (ita fuerunt hujusmodi mendacio five visione exasperati) sic enim Spiritus sanctus eum permisit mentiri, ut facile quis eum possit capere in sermone, figmenta cognoscere. Quare inquam indiguit Asino, vel jumento à *Mecha* usque ad Hierusalem, qui ex Hierusalem usque ad ultimum caelum ascendit absque asino? Quorsum Asinus orationes postulat Mahometi, cum bellua orationibus non indigeret? Quorsum in caelo tot Angelorum monstra, septuaginta millia capita, & in quolibet capite septua-